

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 380/2018-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. júna 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcu Ladislava Orosza a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., Štefánikova 8, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 21 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Levice č. k. 13 Er 750/2012-601 z 25. januára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. apríla 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie

svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 21 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) č. k. 13 Er 750/2012-601 z 25. januára 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že na základe návrhu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnený“), na vykonanie exekúcie z 1. júna 2012 sa na Exekútorskom úrade [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], začalo exekučné konanie o vymoženie sumy 23 235,74 € s príslušenstvom od sťažovateľa ako povinného (ďalej len „napadnuté exekučné konanie“).

Napadnutým uznesením okresný súd schválil príklep udelený pri dražbe nehnuteľností vedených na Okresnom úrade [REDAKOVANÉ] katastrálnom odbore, nachádzajúcich sa v okrese [REDAKOVANÉ] obec [REDAKOVANÉ] katastrálne územie [REDAKOVANÉ] zapísaných na [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorá sa konala 27. augusta 2014 v sídle Exekútorského úradu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]. Príklep bol udelený vydražiteľke [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „vydražiteľka“), ktorá urobila najvyššie podanie v sume 118 700 €.

Sťažovateľ namieta, že napadnutým uznesením bola zo strany okresného súdu vykonaná nesprávna interpretácia právnych noriem, a to do takej miery, že došlo k „*flagrantnému porušeniu sťažovateľových základných práv*“.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

„Ak by Okresný súd Levice komplexne preskúmal priebeh exekučného konania, nevyhnutne by dospel k záveru, že tvrdenia a obrana sťažovateľa sú oprávnené a opodstatnené a príklep udelený súdnym exekútorom nemožno schváliť z nasledujúcich dôvodov:

a) exekúcia bola vykonaná neprimerane vo vzťahu k výške vymáhanej pohľadávky oprávneného, čím boli flagrantne ignorované základné zásady exekučného konania, a to zásada primeranosti a zásada ochrany povinného a tretích osôb;

b) Nehnutelnosti boli pôvodne v bezpodielovom spoluvlastníctve sťažovateľa a jeho manželky. V čase rozhodovania o schválení príklepu už bolo BSM vyporiadané a z tohto dôvodu boli manželia už iba podielovými spoluvlastníkmi Nehnutelností (každý v podiele o veľkosti 1/2). Exekúciu preto nebolo možné viesť na spoluvlastnícky podiel druhého manžela, ktorý nebol v žiadnom záväzkovoprávnom vzťahu s oprávneným. “

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej rozvíja uvedené argumentačné línie a k otázke porušenia princípu ochrany povinného v exekúcii a primeranosti vykonávania exekúcie uvádza: «Majetku sťažovateľa, ako povinného, prislúcha zákonná ochrana aj v exekúcii, keďže nútený výkon exekučných titulov je imanentnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Súčasťou ochrany v zmysle tohto ustanovenia je aj povinnosť súdov dodržiavať základné princípy uplatňujúce sa nielen v súdnom, ale aj v exekučnom konaní. Jedným z hlavných princíпов exekučného konania je princíp ochrany povinného a tretích osôb pri uskutočňovaní exekúcie. Ochrana povinného vyplýva z príslušných ustanovení Exekučného poriadku a prejavuje sa v automatickom rešpektovaní týchto pravidiel zo strany subjektov exekučného konania (FICOVÁ S. a kol.: Exekučné konanie. C. H. Beck, Bratislava 2014, s. 29)...

... Súdny exekútor musí za každých okolností postupovať voči povinnému spravodlivo a efektívne, a to vrátane riadneho uplatnenia princípu proporcionality. Exekúcia teda nesmie povinnému spôsobiť ujmu nad nevyhnutný rozsah. Zákonná úprava na jednej strane poskytuje záruku pre oprávneného v podobe uspokojenia jeho pohľadávky, avšak na strane druhej musí chrániť aj ekonomickú existenciu povinného a nemôže smerovať k jeho likvidácii. Oto viac, ak má povinný evidentne dostatok iného majetku, z ktorého možno uspokojiť pohľadávku oprávneného. Exekúcia nemôže z povinného účelovo a bez vecného opodstatnenia urobiť „bezdomovca“.

V tejto súvislosti podotýkame, že sťažovateľ v priebehu exekučného konania opakovane poukazoval na svoj majetok (bližšie identifikovaný v čl. III sťažnosti),

zexekvovaním ktorého by došlo k uspokojeniu pohľadávky oprávneného a súčasne by nepredstavovalo pre sťažovateľa likvidačné opatrenie...

... Predaj rodinného domu vysokej hodnoty, v ktorom má sťažovateľ trvalý pobyt a v ktorom majú vytvorené zázemie aj jeho maloleté deti (po rozvode zverené do osobnej starostlivosti matky), je zadaných okolností neakceptovateľným postupom. Právo vlastníť majetok implikuje v sebe aj nutnosť procesných záruk a garancií v konaní pred orgánmi verejnej moci, obsiahnutých v práve na súdnu a inú právnu ochranu a v medzinárodných záväzkoch na spravodlivý súdny proces (III. ÚS 260/07). Vlastnícke právo predstavuje dôležitý predpoklad sebarealizácie človeka, ktorému zaisťuje nezávislosť, a tak vytvára priestor na realizáciu jeho osobnej slobody. Z uvedeného vyplýva, že nešetrné mocenské zásahy do práva na pokojné užívanie majetku narušajú nielen dané základné právo, ale sú v napätí aj s ústavnou hodnotou personálnej autonómie jednotlivcov (PL. ÚS 19/09). Pri každom obmedzení základných práv a slobôd musí zákonodarca brať na zreteľ ústavné príkazy a limity vyplývajúce z iných ústavných noriem a tiež (a najmä) z ústavných princípov, vrátane princípu právnej istoty a princípu proporcionality (PL. ÚS 67/07).»

K namietanému porušeniu princípu, že exekúcia môže byť vedená len na majetok povinného, sťažovateľ uvádza: «V zmysle judikatúry Najvyššieho súdu SR (R 77/2016) môže byť exekúcia vedená len na majetok povinného, ak pred skončením exekúcie došlo k vyporiadaniu BSM podľa § 149 ods. 4 OZ; a to bez ohľadu na to, že pohľadávka oprávneného vznikla za trvania manželstva povinného.

Bezpodielové spoluvlastníctvo manželov vychádza z princípu nedielnosti, v dôsledku čoho môžu tretie osoby uspokojiť svoj nárok voči jednému z manželov aj z ich spoločného majetku. Možnosť tretej osoby uspokojiť sa z majetku patriaceho do BSM však neznamená, že manžel, ktorý nezodpovedá veriteľovi, sa stane jeho dlžníkom. Je iba povinný strpieť uspokojenie pohľadávky zo spoločného majetku manželov.

Nepriaznivé dopady pre toho manžela, ktorý nie je dlžníkom, sú dôsledkom existencie BSM, s ktorým je spojená nevyhnutnosť vzájomného zdieľania majetkového „osudu“ manželov, kým ich bezpodielové spoluvlastníctvo trvá. Vzhľadom na konštrukciu, vznik a rozsah bezpodielového spoluvlastníctva manželov možno eliminovanie týchto

nepriaznivých dopadov riešiť len zmenou rozsahu bezpodielového spoluvlastníctva alebo jeho zánikom (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. 9. 2009, sp. zn. 4 Cdo 123/2008).

Manželstvo sťažovateľa bolo rozvedené, čím zároveň došlo k zániku BSM. V danom prípade sa uplatňuje zákonná domnienka v zmysle § 149 ods. 4 OZ, teda k vyporiadaniu BSM došlo po uplynutí troch rokov od jeho zániku, keďže medzi manželmi nebola uzavretá dohoda o vyporiadaní BSM a žiaden z manželov nepodal návrh na jeho vyporiadanie.

Vzhľadom na prezentované skutočnosti bolo BSM v čase rozhodovania o schválení príklepu vyporiadané a z tohto dôvodu boli manželia už iba podielovými spoluvlastníkmi Nehnutelností (každý v podiele o veľkosti 1/2). Exekúciu preto nebolo možné viesť na spoluvlastnícky podiel druhého manžela, ktorý nebol v žiadnom záväzkovoprávnom vzťahu s oprávneným (!). Okresný súd Levice však uvedenú skutočnosť žiadnym spôsobom nezohľadnil a rozhodol v rozpore s judikatúrou Najvyššieho súdu SR. Svojím postupom súčasne ignoroval ďalší zo základných princípov exekučného konania – princíp vykonania exekúcie iba z majetku povinného.»

Sťažovateľ je toho názoru, že reálne uplatnenie jeho základného práva na súdnu ochranu predpokladalo, že súd mal pri aplikácii § 148 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) vychádzať z racionálnej argumentácie, ktorá vylučuje akúkoľvek ľubovôľu vo výklade. Sťažovateľ uvádza, že „Namiesto toho uvedený súd interpretoval a aplikoval citované ustanovenia nesprávnym spôsobom, ktorý možno považovať za arbitrárny a zároveň zasahujúci do princípu právnej istoty sťažovateľa ako súčasť právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR (mutatis mutandis I. ÚS 335/06, III. ÚS 264/05).“.

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje aj na to, že „V nadväznosti na všetky okolnosti prípadu predstavuje zexekvovanie obydla sťažovateľa zároveň zásah do jeho ďalších základných práv, a to práva vlastníť majetok v zmysle čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru a práva na ochranu – nedotknuteľnosť – obydla v zmysle čl. 21 Ústavy SR.“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom:

„I. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo sťažovateľa vlastníť majetok v zmysle čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, základné právo sťažovateľa na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo sťažovateľa na ochranu obydlia v zmysle čl. 21 Ústavy SR uznesením Okresného súdu Levice zo dňa 25. 1. 2017 č. k. 13 Er/750/2012-601 porušené boli.

II. Uznesenie Okresného súdu Levice zo dňa 25. 1. 2017 č. k. 13 Er/750/2012-601 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Levice na ďalšie konanie.

III. Okresný súd Levice je povinný zaplatiť advokátovi sťažovateľa náhradu trov konania do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy

podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Tento prístup ústavného súdu vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov je dôsledkom toho, že všeobecné súdy vychádzajú pri prerokovaní a rozhodovaní vecí patriacich do ich právomoci zo zákonnej úpravy a vlastnej interpretácie zákonov a podzákonných úprav. Z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti však vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutia všeobecných súdov v prípade, ak v konaní, ktoré im predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Ústavný súd je oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania a rozhodovania všeobecných súdov vo veciach, v ktorých niet iného súdu, aby prerokoval a rozhodol o tom, či bolo, alebo nebolo porušené základné právo alebo sloboda účastníka konania pred všeobecným súdom (m. m. I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, II. ÚS 83/06). Rozhodnutiu všeobecného súdu vo veci samej (vrátane rozhodnutia všeobecného súdu v exekučnej veci) musí predchádzať jeho postup zodpovedajúci garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle príslušných ustanovení ústavy a tiež príslušnej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti (návrhu) ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 21 ods. 1 ústavy obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením, ktorým okresný súd schválil príklep podľa § 148 ods. 1 Exekučného poriadku.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04) aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku. Aj vo výkone rozhodnutia alebo v súdnej exekúcii sa musí každému zaručiť prístup k súdnej ochrane, ak splní predpoklady ustanovené zákonom. K naplneniu záruk na prístup k súdnej ochrane v zmysle citovaného článku ústavy dochádza až vtedy, keď uplatnené právo je efektívne vykonané. Efektívnosť výkonu tohto základného práva vyžaduje, aby všeobecný súd konal objektívne, vylúčil náhodné alebo svojvoľné uplatnenie zákonných možností na rozhodnutie a ak prijme konečné rozhodnutie, vychádzal z toho, čo objektívne zistil.

Základné právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale túto aj v určitej kvalite, t. j. zákonom ustanoveným postupom súdu dostať. Podľa názoru ústavného súdu aj na vydanie rozhodnutia o schválení udelenia príklepu súdom sú primerane kladené požiadavky, ktoré vyplývajú zo základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Znamená to, že takéto rozhodnutie musí mať zákonný podklad, musí byť dostatočne skutkovo a právne odôvodnené a nemôže byť prejavom svojvôle.

Predmetom toho konania je len preskúmanie napadnutého uznesenia, ktorým okresný súd schválil podľa § 148 ods. 1 Exekučného poriadku príklep vydražiteľke. Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté uznesenie nemožno posudzovať izolovane, sa ústavný súd oboznámil aj s uznesením okresného súdu sp. zn. 13 Er 750/2012 zo 4. mája 2016, ktorým okresný súd návrh povinného na zastavenie exekúcie predajom nehnuteľnosti (dom, v ktorom sťažovateľ býval, pozn.) zamietol (ďalej len „uznesenie o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie“), s uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“)

sp. zn. 11 CoE/318/2016 z 27. októbra 2016 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“), ktorým krajský súd potvrdil uznesenie o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie, ako aj s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Oboer 12/2017 z 27. februára 2018 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“), ktoré doručil ústavnému súdu právny zástupca oprávneného advokát [REDAKOVANÉ], ktorým najvyšší súd zamietol dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu.

Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou a s jej prílohami konštatuje, že okresný súd svoj právny názor primerane odôvodnil, nepostupoval arbitrárne, rešpektoval zmysel a účel ustanovení Exekučného poriadku a jeho argumentácia nie je vnútorne rozporná.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa o porušení princípu ochrany povinného a tretích osôb a s tým súvisiacim posúdením primeranosti výkonu exekúcie, t. j. pomeru medzi vymáhanou pohľadávkou oprávneného a hodnotou nehnuteľnosti, v ktorej sťažovateľ v čase vykonania dražby býval, je potrebné uviesť, že okresný súd sa uvedenou podstatnou námietkou sťažovateľa podrobne zaoberal a sťažovateľ dostal odpoveď na uvedenú námietku už v uznesení okresného súdu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie, kde okresný súd v relevantnej časti uviedol: *«Povinný namietal postup súdneho exekútora pri výkone exekúcie, pretože zabezpečil podstatne väčší majetok povinného, ako bola pohľadávka povinného. Súd preto vykonal rozsiahle šetrenie majetkových pomerov povinného ku dňu podania jeho návrhu na zastavenie exekúcie v časti predaja nehnuteľnosti (teda do 27. 08. 2014) a zistil, že povinný v tomto čase nebol vlastníkom motorového vozidla, bol majiteľom družstevných podielnických listov v Poľnohospodárskom družstve [REDAKOVANÉ] v množstve 5 ks a v menovitej hodnote 33,19 eura za kus a bol vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území Mesta [REDAKOVANÉ] a zapísaných na [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (výlučný vlastník), v katastrálnom území Obce [REDAKOVANÉ] a zapísaných na [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (spoluvlastník) a v katastrálnom území Obce [REDAKOVANÉ] a zapísaných na [REDAKOVANÉ] (výlučný vlastník). Podrobnejším preskúmaním jednotlivých listov vlastníctva súd zistil, že povinný bol ku dňu*

27. 08. 2014 výlučným vlastníkom len nehnuteľností zapísaných na [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] katastrálne územie [REDAKOVANÉ] (rodinný dom, garáž, zastavané plochy a nádvorcia, ktoré sú predmetom exekúcie), na [REDAKOVANÉ] katastrálne územie [REDAKOVANÉ] (záhrady, orná pôda) a na [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] katastrálne územie [REDAKOVANÉ] (zastavané plochy a nádvorcia, záhrady, vinice, trvalé trávne porasty, orná pôda). Pri ostatných listoch vlastníctva, nachádzajúcich sa v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] bol povinný spoluvlastníkom, pričom jeho spoluvlastnícke podiely sú v malých, už vyššie detailne uvedených podieloch. Povinný je síce výlučným vlastníkom nehnuteľností vedených na [REDAKOVANÉ] v okrese [REDAKOVANÉ] obec [REDAKOVANÉ], k. ú. [REDAKOVANÉ] a to vo výmere [REDAKOVANÉ] – parcely registra [REDAKOVANÉ] a vo výmere [REDAKOVANÉ] – parcely registra [REDAKOVANÉ] a tiež povinný je preto celkove výlučným vlastníkom nehnuteľností v okrese [REDAKOVANÉ], obec [REDAKOVANÉ] k. ú. [REDAKOVANÉ] o výmere [REDAKOVANÉ] pričom dňa 28. 11. 2014 súdu doručil potvrdenie Obce [REDAKOVANÉ] o priemernej cene pozemkov 2 200 eur za 1 ha. Pri akceptovaní tejto ceny by došlo pri predaji týchto nehnuteľností k uspokojeniu pohľadávky oprávneného vo výške 9 169,60 eura ($41\,687\text{ m}^2 = 4,168\text{ ha} \times 2\,200\text{ eur/ha}$). Je zrejmé, že len vymáhaná istina predstavovala pri začatí exekučného konania 23 235,74 eura. Povinný je ešte výlučným vlastníkom nehnuteľnosti vedenej na [REDAKOVANÉ], k. ú. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] o výmere [REDAKOVANÉ], povinný k tejto nehnuteľnosti jej reálnu hodnotu nepreukazoval. Podľa § 64 Exekučného poriadku spôsob vykonania exekúcie určí exekútor. S predajom nehnuteľnosti musí súhlasiť aj oprávnený (§ 134 ods. 1 Exekučného poriadku). Súdny exekútor určil vykonanie exekúcie predajom rodinného domu povinného v súlade s § 64 Exekučného poriadku za súhlasu oprávneného. Povinný na dotaz súdu iný majetok ako ten, ktorý bol známy a preukázaný v exekučnom konaní súdnemu exekútorovi vo svojom vyjadrení zo dňa 18. 4. 2016 nepreukázal. Súd ďalším šetrením zistil len to, že povinný k 27. 8. 2014 bol majiteľom družstevných podielnických listov v Poľnohospodárskom družstve [REDAKOVANÉ] v množstve 5 ks á 33,19 eura za kus, čo sa rovná 165,95 eura menovitej hodnoty. Doplneným šetrením zo strany súdu nebol zistený iný majetok, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku oprávneného. Dňa 6. 4. 2016 súdny exekútor súdu oznámil, že oprávnený dňa 1. 2. 2016 vzal späť súhlas s predajom ostatných nehnuteľností a žiadal pokračovať v exekúcii predajom nehnuteľnosti v k. ú. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], a preto súdny exekútor podaním zo dňa 2. 2. 2016 dotknuté nehnuteľnosti odblokoval a podanie dňa 3. 2. 2016 doručil Okresnému úradu [REDAKOVANÉ] – katastrálny odbor.

Súd má s poukazom na uvedené skutočnosti za preukázané, že súdny exekútor postupoval pri vykonávaní exekúcie v súlade so zákonom, pretože Exekučný poriadok (§ 65) dáva súdnemu exekútorovi možnosť výberu, akým spôsobom pohľadávku oprávneného vymôže. Súd je toho názoru, že súdny exekútor po čiastočnom uspokojení oprávneného predajom hnutelných vecí povinného v sume 4.715,25 eura a s prihliadnutím na výšku zostávajúcej istiny v sume 18.520,49 eura s príslušenstvom (vo výške 5.179,86 eura, 8,5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 23.235,74 eura od 02. 03. 2008 do 30. 01. 2014, 8,5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 18.520,49 eura 31. 01. 2014 do zaplatenia a trov exekúcie) postupoval správne, keď nariadil ako ďalší spôsob vykonania exekúcie predaj nehnuteľností vo vlastníctve povinného, a to tých nehnuteľností, ktorých predajnosť je vzhľadom na ich hodnotu, ako aj skutočnosť, že sú vo výlučnom vlastníctve povinného vyššia ako pri ostatných nehnuteľnostiach, ktorých je povinný len spoluvlastníkom (vo väčšine prípadov v malých spoluvlastníckych podieloch) a ktorých predaj by bol vzhľadom k spoluvlastníckym podielom zdĺhavý a nehospodárny, pretože ich predajom by sa neúmerne navýšili trovy exekúcie.»

Taktiež v uznesení krajského súdu sa konštatuje, že «58. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom odvolaním napadnutého uznesenia exekučného súdu dospel k záveru, že je dôvodné konštatovanie exekučného súdu, že povinný nemá dostatok iného, efektívne exekvovateľného majetku, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku oprávneného (resp. jej zostatok) s príslušenstvom a trovami konania, ktorá bola oprávnenému priznaná exekučným titulom.

59. Exekučný poriadok v znení účinnom od 01. 06. 2014 sa s poukazom na ust. § 243c ods. 1, 2 Exekučného poriadku na predmetné exekučné konanie nepoužije, čo správne konštatoval i exekučný súd ako súd prvej inštalcie, pričom toto svoje konštatovanie i riadne odôvodnil. Ustanovenie § 61b ods. 3 v znení účinnom od 01. 06. 2014 v predmetnej veci nemožno aplikovať, nakoľko toto ustanovenie sa s poukazom na ust. § 243c ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 06. 2014 použije na exekučné konania začaté po 31. máji 2014, čo nie je tento prípad, nakoľko exekučné konanie sa začalo dňa 05. 06. 2012. Nemožno aplikovať ani ust. § 63 ods. 2 a 3 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 06. 2014, pretože tieto sa podľa ust. § 243c

ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 06. 2014 nepoužijú, ak ku dňu účinnosti tohto zákona (01. 06. 2014) exekútor vykonáva exekúciu predajom nehnuteľností. V predmetnej veci súdny exekútor začal s vykonávaním exekúcie predajom nehnuteľností vedených na [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] v katastrálnom zemi [REDAKOVANÉ] na základe súhlasu povinného zo dňa 01. 06. 2012 už v priebehu roku 2012, resp. 2013.

60. S poukazom na vyššie uvedené je odvolací súd toho názoru, že súd prvej inštancie postupoval správne a v súlade so zákonom, keď návrh povinného na zastavenie exekúcie predajom nehnuteľností zamietol. Povinný v priebehu doterajšieho exekučného konania, napriek svojim tvrdeniam, nepreukázal, že má dostatok iného exekvovateľného majetku, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku oprávneného.

61. Povinný v podanom odvolaní zo dňa 19. 05. 2016 poukazoval na listinu vypracovanú [REDAKOVANÉ] (znalcom z odboru stavebníctvo, odvetvie odhad hodnoty nehnuteľností), ktorý odhadoval hodnotu nehnuteľnosti v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] zapísanej na [REDAKOVANÉ], a to pozemku, domovej nehnuteľnosti so súp. č. 207, pivničného domu postaveného v zadnej časti pozemku s vínnou pivnicou ako i inžinierskymi sieťami a murovaným oplatením na 45.000,- eur a listinu vypracovanú [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (znalkyňou z odboru poľnohospodárstvo, odvetvie odhad hodnoty poľnohospodárskej pôdy, rastlinná produkcia – všeobecná aj špeciálna), ktorá odhadla hodnotu pozemkov v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] na 0,40 eur/m² – orná pôda, 0,15 eur/m² – trvalé trávne porasty a v katastrálnom zemi [REDAKOVANÉ] na 0,50 eur/m² – orná pôda, pričom predmetné listiny povinný k odvolaniu i pripojil. Odvolací súd je toho názoru, že na predmetné listiny nebolo možné v odvolacom konaní prihliadnuť, nakoľko nie je v nich uvedený ani dátum vystavenia, nemajú náležitosti znaleckého posudku a nie je v nich uvedené, z čoho vychádzali znalci pri „odhade“ hodnoty nehnuteľností a akým spôsobom dospeli k nim „odhadovanej“ cene.».

Okresný súd v napadnutom uznesení uvádza: „3. Príklep bol udelený vydražiteľovi [REDAKOVANÉ] rod. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], trvalé bytom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v podiele 1/1, ktorý urobil najvyššie podanie vo výške 118 700 eur na nehnuteľnosti vedené na [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].“

4. Oprávnený dal súhlas s exekúciou predajom nehnuteľností.

5. Povinný doručil súdu dňa 3. 9. 2014 písomné námietky proti konanej dražbe dňa 27. 8. 2014.

6. Okresný súd Levice uznesením zo dňa 3. 3. 2015 č. k. 13 Er/750/2012-243 námietky povinného proti dražbe nehnuteľnosti (námietky proti príklepu) zamietol, pričom rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 12. 6. 2015.

7. Podľa § 148 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov (Exekučný poriadok) (ďalej EP) udelenie príklepu podlieha schváleniu súdom (§ 45). Súd rozhodne o schválení príklepu do 60 dní od doručenia žiadosti exekútora na schválenie príklepu. Exekútor doručí súdu podklady, na ktorých základe bol udelený príklep.

8. Podľa § 148 ods. 2 EP rozhodnutie súdu o príklepe doručí exekútor oprávnenému, povinnému, vydražiteľovi a tomu, kto vzniesol proti udeleniu príklepu námietky (§ 147). Právoplatné rozhodnutie súdu o príklepe doručí súd miestne príslušnému daňovému úradu a správe katastra nehnuteľností na zápis do katastra nehnuteľností spolu so zápisnicou o udelení príklepu.

9. Preskúmaním obsahu doložených dokladov zo spisu EX 3182/12 súd zistil, že procesnoprávne ustanovenia exekúcie predajom nehnuteľností v zmysle ustanovenia § 134 a nasl. EP súdny exekútor dodržal.

10. Bolo preukázané, že upovedomenie o začatí exekúcie bolo doručené príslušnému okruhu subjektov (účastníkom konania, osobám uvedeným v § 135 ods. 2 Exekučného poriadku) rovnako i príkaz na vykonanie exekúcie (137) a dražobná vyhláška (§ 140).

11. Zo zápisnice o udelení príklepu pri dražbe nehnuteľností vyplýva, že predmetné nehnuteľnosti boli vydražené na sumu 118 700 eur, ktorá zodpovedá vydraženým nehnuteľnostiam.

12. Vzhľadom k tomu, že neboli zistené nedostatky pri dražbe nehnuteľností, ktoré by mohli mať za následok vecnú nesprávnosť príklepu, súd udelený príklep schválil tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. “

Ústavný súd k námietke sťažovateľa o porušení princípu ochrany povinného a tretích osôb v napadnutom exekučnom konaní považuje za potrebné uviesť, že primárnym cieľom exekučného konania je vykonanie exekúcie a uspokojenie oprávneného. Na to, aby mohla

byť exekúcia vedená proti povinnému, musia byť naplnené zákonné predpoklady. Základnými predpokladmi zákonného vedenia exekúcie proti povinnému je existencia vykonateľného rozhodnutia, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, a nesplnenie si povinnosti uloženej vykonateľným rozhodnutím. V danom prípade v konaní nebolo preukázané, aby do podania návrhu na vykonanie exekúcie došlo k splneniu uloženej povinnosti, a taktiež neboli preukázané ani iné dôvody, pre ktoré by mala byť exekúcia neprípustná.

Samotný výkon exekúcie patrí výlučne do pôsobnosti súdneho exekútora, ktorý po preskúmaní majetkových, ako aj finančných možností povinného sám rozhodne o spôsobe vykonania exekúcie za dodržania zásady primeranosti jej výkonu (§ 64 Exekučného poriadku). Súdny exekútor v súčinnosti s povinným môže vykonať exekúciu niektorým zo zákonom predpísaných spôsobov vykonania exekúcie. Z uvedeného vyplýva, že v priebehu výkonu exekúcie možno vykonať exekúciu aj iným spôsobom než len napr. zrážkami zo mzdy či prikázaním pohľadávky z účtu v banke, a preto súdny exekútor po preskúmaní majetkovej podstaty povinného môže pristúpiť k exekvovaniu hnutelných či nehnuteľných vecí povinného. Samotný priebeh výkonu exekúcie je ovplyvnený aj súčinnosťou povinného, a preto by malo byť v záujme povinného poskytnúť súdnemu exekútorovi pri výkone exekúcie dostatočnú súčinnosť, tak aby výkonom exekúcie došlo k čo najmenšiemu zásahu do životných potrieb povinného. Zákonná úprava nebráni povinnému po udelení súhlasu oprávneného so súdnym exekútorom spísať dohodu o splátkovom kalendári.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie už 1. júna 2012 (išlo o vymoženie sumy 23 235,74 € s príslušenstvom). Súdny exekútor nepristúpil k vykonaniu exekúcie predajom nehnuteľnosti, v ktorej sťažovateľ býval, bezprostredne po začatí exekučného konania, ale dôsledne pristúpil ku skúmaniu majetkových pomerov a finančných možností sťažovateľa, pričom v roku 2013 najprv pristúpil k vykonaniu exekúcie predajom hnutelných vecí sťažovateľa a až po vykonaní dražby hnutelných vecí a potom, ako bolo zrejmé, že výťažkom z tejto dražby nebude

uspokojená celá pohľadávka oprávneného, pristúpil v roku 2014 k vykonaniu exekúcie predajom nehnuteľnosti, v ktorej sťažovateľ býval.

Ústavný súd konštatuje, že zo sťažnosti ani z jej príloh nevyplýva, že by sťažovateľ v období od právoplatnosti exekučného titulu – rozsudku okresného súdu sp. zn. 7 C 37/2009 z 23. novembra 2011, na základe ktorého bol zaviazaný plniť povinnému, do vykonania dražby nehnuteľnosti 27. augusta 2014 prejavil snahu dobrovoľne uspokojiť čo i len čiastočne nárok oprávneného, a tak zabrániť vykonaniu exekúcie predajom nehnuteľnosti, v ktorej býval.

K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd svojich občanov. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky takéhoto uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd. Existencia takýchto konaní však nevyčerpáva ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd.

Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom vytvorených prostriedkov na dosiahnutie účelu takýchto procesných postupov. Ústavný súd v tomto smere osobitne pripomína objektivitu takéhoto postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu, prijať rozhodnutie.

Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavíť nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto

rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

Tieto závery sa v celom rozsahu uplatňujú aj v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí, ktorý tvorí osobitný druh civilného procesu patriaci do právomoci všeobecných súdov a orgánov určených osobitným zákonom.

V naznačenom smere Exekučný poriadok síce chráni záujmy povinného, nesmie však zároveň ani zanedbávať záujmy oprávneného, pretože v jeho prospech už bola exekúcia nariadená a oprávnený má právo žiadať, aby v nej bolo pokračované a aby sa uspokojenie jeho nároku neodďaľovalo.

Z uvedených ústavných princípov vychádzal aj ústavný súd pri preskúmaní napadnutého uznesenia okresného súdu.

Z citovaných záverov okresného súdu vyplýva, že okresný súd dal sťažovateľovi odpoveď na jeho námietky v uvedenom smere. Čo sa týka skutkových aj právnych záverov uvedených v odôvodnení napadnutého uznesenia, ktoré boli posudzované v kontexte už citovaných rozhodnutí vydaných v napadnutom exekučnom konaní, podľa názoru ústavného súdu skutočnosť, že sťažovateľ sa nestotožňuje s právnymi a skutkovými závermi okresného súdu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a neznamená ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie okresného súdu takéto prvky nevykazuje.

Vo vzťahu k druhej podstatnej námietke sťažovateľa o porušení princípu vykonania exekúcie len z majetku povinného ústavný súd uvádza, že z fotokópie prvej strany rozsudku okresného súdu sp. zn. 7 C 66/2011, ktorú sťažovateľ priložil ako prílohu k svojej sťažnosti,

vyplýva, že toto rozhodnutie, ktorým bolo manželstvo sťažovateľa rozvedené, nadobudlo právoplatnosť 11. júla 2012.

Podľa § 147 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) pohľadávka veriteľa len jedného z manželov, ktorá vznikla za trvania manželstva, môže byť pri výkone rozhodnutia uspokojená i z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Podľa § 148 ods. 1 Občianskeho zákonníka zánikom manželstva zanikne i bezpodielové spoluvlastníctvo manželov.

Podľa § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka ak do troch rokov od zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov nedošlo k jeho vyporiadaniu dohodou alebo ak bezpodielové spoluvlastníctvo manželov nebolo na návrh podaný do troch rokov od jeho zániku vyporiadané rozhodnutím súdu, platí, pokiaľ ide o hnutelné veci, že sa manželia vyporiadali podľa stavu, v akom každý z nich veci z bezpodielového spoluvlastníctva pre potrebu svoju, svojej rodiny a domácnosti výlučne ako vlastník používa. O ostatných hnutelných veciach a o nehnuteľných veciach platí, že sú v podielovom spoluvlastníctve a že podiely oboch spoluvlastníkov sú rovnaké. To isté platí primerane o ostatných majetkových právach, ktoré sú pre manželov spoločné.

Ústavný súd konštatuje, že právne vzťahy týkajúce sa zaniknutého a dosiaľ nevyporiadaného bezpodielového spoluvlastníctva sa riadia ustanoveniami o bezpodielovom spoluvlastníctve, takže pre tento prípad platí rovnaký režim ako na veci patriace do bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Aj keď pri exekúcii ide o donucovanie povinného, aby splnil svoje povinnosti, a má zásadne postihnúť len povinného, nie je vylúčené, že niekedy môže faktický výkon rozhodnutia postihnúť aj tretie osoby, a to vtedy, keď sú exekúciou postihované veci patriace do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Pojmovovo takáto exekúcia môže prichádzať do úvahy jedine v tom prípade, ak sú naplnené hmotnoprávne podmienky

stanovené v § 147 Občianskeho zákonníka, teda že pohľadávka voči jednému z manželov vznikla za trvania manželstva a výkon rozhodnutia (exekúcia) sa vedie na majetok, ktorý patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Uvedené je však možné len do doby, kým nedôjde k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Znamená to teda, že od okamihu vyporiadania BSM (nie od jeho zániku), kedy začne platiť zákonná nevyvrátiteľná domnienka podľa § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka o jeho vyporiadaní, nemožno už viesť exekúciu na majetok, ktorý patril do BSM, resp. masy zaniknutého BSM; exekúciou už môžu byť postihnuté len veci patriace do výlučného vlastníctva manžela (bývalého manžela) zaviazaného z vykonateľného rozhodnutia.

Z predložených príloh k sťažnosti vyplýva, že k vyporiadaniu BSM sťažovateľa a jeho bývalej manželky došlo uplynutím troch rokov od právoplatnosti rozsudku o rozvode, a teda 11. júla 2015. Vo vzťahu k nehnuteľnostiam to znamená, že počnúc uvedeným dňom sú tieto v podielovom spoluvlastníctve bývalých manželov a ich podiely sú rovnaké. Z predložených listín, ktoré tvoria prílohu sťažnosti, ďalej jednoznačne vyplýva, že súdny exekútor vykonal dražbu nehnuteľností 27. augusta 2014, keď udelil príklep vydražiteľke. Z uvedeného vyplýva, že súdny exekútor dražil nehnuteľnosti v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, a teda v čase, keď BSM ešte nebolo vyporiadané.

K uvedenému záveru dospel aj najvyšší súd vo svojom uznesení z 27. februára 2018, keď uvádza: „... *dovolací súd námietku povinného spočívajúcu v tvrdení, že odvolací súd v rozpore s judikatúrou NS SR (R/77/2016) nezohľadnil skutočnosť, že exekúciu nebolo možné viesť na spoluvlastnícky podiel bývalej manželky povinného, vyhodnotil za nedôvodnú. Dovolací súd pripomína, že nehnuteľnosti sú vydražené, príklep schválil súd prvej inštancie (uznesením na č. l. 601) a vydražiteľka je zapísaná ako vlastníčka vydraženého rodinného domu a garáže, hoci vo vzťahu k nim sa na návrh povinného vedie na Okresnom súde Levice konanie o určenie vlastníckeho práva, ktorá okolnosť však nemá vplyv na rozhodovanie o opodstatnenosti či neopodstatnenosti námietky povinného v tomto exekučnom konaní.*“

Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré môžu mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv a slobôd, alebo tiež v prípadoch absencie primeraného zdôvodnenia tohto rozhodnutia všeobecným súdom. Takéto vybočenie, resp. neodôvodnenosť rozhodnutia však ústavný súd v prípade sťažovateľa nevzhladol. Jeho ústavná sťažnosť je v podstate len nesúhlasom s rozhodnutím všeobecného súdu. Z prednesených argumentov nevyplýva nič, čo by posunulo prejednávajúcu vec do ústavnoprávnej roviny.

Z uvedených dôvodov sa ústavnému súdu javí sťažovateľovo tvrdenie o porušení jeho ústavných práv ako zjavne neopodstatnené, a to o to viac, ak prihliadne na skutočnosť, že celú situáciu primárne vyvolal sám tým, že dobrovoľne nesplnil to, čo mu ukladá právoplatné a vykonateľné rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 7 C 37/2009 z 23. novembra 2011, ktoré je exekučným podkladom, na základe ktorého sa vedie napadnuté exekučné konanie, a preto sťažnosť v tejto časti v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 21 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 21 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd uvádza, že keďže ústavný súd nepovažuje právne závery okresného súdu za arbitrárne ani za zjavne neodôvodnené, skutočnosti, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej sťažnosti, nesignalizujú, že by bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie prijať záver o porušení základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 21 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2018